

MÁTÉ EVANGÉLIUMA 23-24.

Az itt olvasható események előzményei a következők: a 22. fejezetben láthattuk, hogy amikor Jézus bement a templomba odamentek hozzá a főpapok és megkérdőjelezték a hatalmát; később pedig, a farizeusok és a szadduceusok is különböző kérdéseket tettek fel Jézusnak. Végül Jézus nekik tett fel egy kérdést: Mi a véleményük a Krisztusról? Mit gondolnak, kinek a fia? Erre ők azt felelték: Dávidé. *„Hogyan nevezheti akkor Dávid a Lélek által Urának, amikor ezt mondja: Így szól az ÚR az én Uramhoz: Ül az én jobbomra, amíg lábad alá nem vetem ellenségeidet.“* Abban a kultúrában ugyanis teljességgel elképzelhetetlen volt az, hogy az apa a saját fiát urának nevezze.

Ezt mondja tehát Jézus a 22. fejezet végén, a 46. versben, hogy *„erre senki nem tudott Jézusnak felelni egyetlen szót sem, és megkérdézni se merte őt többé senki attól a naptól fogva“.*

Most a 23. fejezet elején Jézus még mindig a templomban van. Képzeljük el, hogy ott állnak Jézus körül a farizeusok és a szadduceusok, és kérdéseikkel bombázzák őt. A 23. fejezet elején azonban azt látjuk, hogy Jézus elfordul a farizeusoktól és a szadduceusoktól, odafordul a sokasághoz, illetve tanítványaihoz.

A 23. fejezet első 12 versét a sokasághoz és tanítványaihoz intézi, majd a 13 versről kezdve újra a farizeusokhoz szól és bizony rendesen beolvas nekik.

Akkor Jézus így szólt a sokasághoz és tanítványaihoz: „Az írástudók és farizeusok a Mózes székébe ültek.“

Ami azt jelentette, hogy ők tanítottak Mózesről.

„Tehát mindazt, amit mondanak, tegyétek meg és tartsátok meg, de cselekedeteiket ne kövessétek, mert beszélnek ugyan róla, de nem teszik.“

Jézus már korábban elmesélt a farizeusoknak egy példázatot. Ezzel kapcsolatban kérdést is intézett hozzájuk, és miután megválaszolták, döbentek rá arra, hogy a példázat róluk ill. ellenük szólt.

Az említett példázatban két fiúról van szó, akiket az apjuk arra kért, hogy menjenek és dolgozzanak a szőlőben. Az egyik fiú először azt mondta, hogy nem megy el, később azonban megdöngölte magát és mégis elment. A másik fiú ezzel szemben azonnal rávágta, hogy *„rendben, megyek Uram“,* de nem ment el. *„Ki teljesítette a kettő közül az apja akaratát?“*, hangzott Jézus kérdése. Ők pedig egy emberként vágta rá, hogy az első; és igazuk is volt. Később a farizeusok rájöttek arra, hogy ez a példázat róluk szólt. Itt Jézus ezt megerősíti, amikor azt mondja a sokaságnak és a tanítványainak, hogy *„mindazt, amit mondanak (a farizeusok), tegyétek meg és tartsátok meg, de cselekedeteiket ne kövessétek, mert beszélnek ugyan róla, de nem teszik“* a példázatbeli második fiúhoz hasonlóan.

Az Újszövetségben egyértelműen azt látjuk, amire Jakab is buzdít bennünket levelében, hogy *„legyünk az Igének cselekvői, ne csupán hallgatói, hogy be ne csapjuk saját magunkat“.* Pál a rómaiakhoz írt levelében pedig arról ír, hogy a zsidók hajlamosak voltak azt gondolni, hogy már

attól megigazultak, hogy övük a törvény, bár magát a törvényt nem tartották be. Ahhoz tudnám ezt hasonlítani, mint amit nálunk, Amerikában is sokszor tapasztalunk. Sok ember azt gondolja, hogy keresztény pusztán azért, mert Amerikában, egy ú.n. keresztény országban, él. Úgy viselkednek, mintha a kereszténység mércéje nem Krisztus teljes szívből és teljes étellel való követése lenne.

Jézus tehát figyelmezteti a tanítványokat és a sokaságot: *mindazt, amit mondanak, tegyétek meg és tartsátok meg, de cselekedeteiket ne kövessétek, mert beszélnek ugyan róla, de nem teszik.*

„Súlyos és elhordozhatatlan terheket kötnek össze, és az emberek vállára rakják, de maguk az ujjukkal sem akarják azokat megmozdítani.”

Szinte hihetetlen, hogy ha valaki napjainkban ellátogat a Szentföldre, azt látja, hogy az emberek hatalmas terheket cipelnek a hátukon. Teljességgel felfoghatatlan, hogy mekkora batyuk alatt roskadoznak, és az emberből ilyenkor semmi más nem látszik, csak a két lába – úgy néz ki, mintha két pálcika menne az úton. Amikor Jézus erről beszélt, mindenkinek ez a kép jutott eszébe. Az emberek tehát roskadoztak a hatalmas, mázsás terhek alatt - egyrészt fizikai terhek alatt, másrészt lelki értelemben vett terhek alatt, amelyeket a farizeusok helyzetek rájuk. Jézus egy nagyon erőteljes képet használ, bár nem szó szerint érti a terheket, hanem átvitt értelemben. A lényeg viszont ugyanaz: nehéz terheket helyeznek az emberek vállára, amely alatt az emberek szinte összeroskadnak, maguk a farizeusok azonban a fülük botját sem mozgatják.

„Mindent csak azért tesznek, hogy feltűnjenek az embereknek.”

Ha emlékeztek a Hegyi beszédre, a Máté 6-ban Jézus a következőket mondja: *„Vigyázzatok: a kegyességeket ne az emberek előtt gyakoroljátok, hogy lássanak titeket, mert így nem kaptok jutalmat mennyei Atyától. Amikor tehát adományt adsz, ne kürtöltess magad előtt, amiképpen a képmutatók teszik az utcákon és a zsinagógákban, hogy dicsérjék őket az emberek. Bizony, mondom néktek: megkapták jutalmukat. Te pedig, amikor adományt adsz, ne tudja a bal kezed, hogy mit tesz a jobb, hogy adakozásod titokban történjék; a te Atyád pedig, aki látja, ami titokban történik, megfizet neked. Amikor imádkoztok, ne legyetek olyanok, mint a képmutatók, akik szeretnek a zsinagógákban és az utcasarkon megállva imádkozni, hogy lássák őket az emberek. Bizony, mondom néktek: megkapták jutalmukat. Te pedig, amikor imádkozol, menj be a te belső szobádba, és ajtódat bezárva imádkozzál Atyádhoz titokban; Atyád pedig, aki látja, amit titokban teszel, megfizet neked ... Amikor pedig böjtöltök, ne nézzetek komoran, mint a képmutatók, akik eltorzítják arcukat, hogy lássák az emberek böjtölésüket. Bizony, mondom néktek: megkapták jutalmukat. Amikor pedig te böjtölsz, kend meg a fejedet és most meg az arcodat, hogy böjtölésedet ne az emberek lássák, hanem Atyád, aki rejtve van.”*

Jézus tulajdonképpen ugyanezt mondja itt a Máté 23,5-ben, rámutat ugyanis arra, hogy mindent, amit a farizeusok tettek, azért tették, hogy feltűnjenek az embereknek, és hogy vallási vezetők képében tetszeleghessenek előttük. A ruháik, amelyeket viseltek, ahogyan beszéltek, ahogyan viselkedtek - a farizeusokkal kapcsolatban minden arról szólt, hogy az embereket lenyűgözzék, hogy ú.n. 'szentségük és igazságuk' ámulatba ejtse őket. Jézus azonban rámutat arra, hogy ezek mind külsőségek csupán, és a felszín alatt hatalmas úr tátongott a szívükben. Nekünk is vigyáznunk kell arra, hogy ne essünk bele ebbe a hibába. Ne kezdjünk el egy külső

vallásoskodást gyakorolni, azt remélve, hogy minél több ember figyel bennünket közben. Az egész csak arról szól már, hogy az embereket próbálom lenyűgözni azzal, hogy milyen lelki és igaz vagyok.

Az egyik alkalom után odajött hozzám egy személy azzal, hogy amikor dicsőíteni próbált és felállt, odajött hozzá valaki és arra kérte őt, hogy üljön le. Nem értette, hogy miért volt erre szükség. Én pedig azt válaszoltam neki, hogy aki odajött hozzád, és arra kért, hogy üljél le, helyesen cselekedett. Ha ugyanis mindenki más is ült a dicsőítés alatt te pedig felálltál, akkor ezzel magadra vontad mások figyelmét. Mi pedig nem arra törekszünk, hogy saját magunkra, hanem Jézusra, vonjuk a figyelmet. Nagyon vigyáznunk kell, hogy amikor Istent dicsérjük és szolgáljuk, ne essünk bele abba a csapdába, hogy csak azért kezdünk bizonyos dolgokat tenni, hogy magunkra vonjuk mások figyelmét. Ha így cselekszünk, olyanokká válunk, mint a farizeusok és az írástudók.

Régi énem romlott, mégpedig olyan mértékben, hogy amikor lelki dolgokkal foglalatoskodom is, a testem mindig arra vágyik, hogy olyan dolgokat tegyek, amelyekből az emberek láthatják, hogy mennyire lelki vagyok. Én igenis vágyom arra, hogy az emberek lássák, hogy én milyen odaszántan szolgálom az Urat, és hogy milyen sok időt töltök az Ige tanulmányozásával és imádkozással. Sőt olyannyira vágyom erre, hogy tulajdonképpen azt szeretném, hogy az emberek azt hinnék, hogy sokkal több időt fordítok ezekre a dolgokra, mint a valóságban. Sokszor kísértést érzek arra, hogy az emberekben azt a látszatot keltsem, hogy sokkal odaszántabb vagyok, sokkal többet imádkozom, sokkal lelkibb vagyok annál, mint valójában. De minden egyes alkalommal, amikor ezt a látszatot próbálom keltetni az emberekben, képmutatón viselkedem, hiszen mindent csak azért teszek, hogy az embereket lenyűgözsem. Ha már valakit le akarok nyűgözni, akkor sokkal jobb lenne, ha az Isten lenne, még akkor is, ha udom, hogy ez lehetetlen.

A lényeg tehát az, hogy ne azért tegyek valamit, legyen akár imádságról, adakozásról vagy Isten imádatáról szó, hogy az emberek odafigyeljenek rám és elismerésüket kivívjam, hanem mindezt Istenért tegyem, csak Őt tartva szem előtt.

Az 5. versben a következőket mondja Jézus:

„Mindent csak azért tesznek, hogy feltűnjenek az embereknek: megszélesítik imaszíjaikat.“

Mi is az imaszíj? Imaszíjnak azt a kis dobozt nevezzük, amelyet a zsidók a homlokukra ill. a csuklójukra erősítettek, mégpedig azért, mert ezt törvényeik megkívánták tőlük. Mindennap, mielőtt a zsidók elindultak imádkozni, természetesen a szombati nap kivételével, hiszen akkor semmilyen terhet sem viselhettek, magukra erősítették imaszíjaikat. Pontosabban, először a karjukra erősítettek egy bőrdobozkát, amely négy aprócska tekerccset tartalmazott ószövetségi ígerészekkel. Mint ahogy azt korábban említettem, nem csak a karjukra csatoltak egy bőrdobozkát, hanem a homlokukra is. A homlokukra csatolt bőrdoboz szintén négy apró tekerccset tartalmazott ószövetségi ígerészekkel. Ez a dobozka azonban négy apró rekeszből állt, mindegyik rekeszben egy-egy tekerccsel, a karra csatolt dobozkával ellentétben, amely nem volt rekeszekre osztva. Mindezt azért mondtam el, mert ahogy Jézus is mondja az ötödik versben, a farizeusok megszélesítették imaszíjaikat, vagyis az átlagosnál sokkal nagyobb dobozkákat csatoltak magukra, ezzel is azt közvetítve az emberek felé, hogy mennyire lelkiek. Igyekeztek mindenki figyelmét magukra vonni.

De olvassuk csak tovább, mit mond még Jézus:

„Megszélesítik imaszíjaikat, és megnagyobbítják ruhájuk bojtjait.”

A zsidók ruháján, szintén törvényükből adódóan bojtok voltak. A farizeusok nem csak imaszíjaikat szélesítették meg, hanem ruhájuk bojtjait is megnagyobbították. Ezeket a bojtokat napjainkban a zsidók imasálján találjuk. Érdekes megfigyelni azokat a zsidókat, akik a Siratófalhoz mennek, hogy ott imádkozzanak Istenhez. Látni, ahogy felkötik imaszíjaikat, majd hagyományos módon magukra terítik a bojtos imasálakat, és elkezdnek imádkozni a falnál. A farizeusok mindezt a látszat kedvéért tették.

„A lakomákon az asztalfőn, és a zsinagógában a főhelyeken szeretnek ülni;“

A főhelyek elöl voltak, és az egybegyűltek felé néztek, vagyis mindenki jól láthatta őket, ahogy ott ülnek a főhelyeken a zsinagógában és imádkoznak. Megint csak arról volt szó, hogy az emberek lássák őket.

„szeretik ha köszöntik őket a tereken, és ha mesternek szólítják őket.

De ti ne hívassátok magatokat mesternek, mert egy a ti mesteretek – vagyis Jézus Krisztus – ti pedig mindnyájan testvérek vagytok.“

Ezt már kimondottan a tanítványaihoz intézi Jézus, arra inti őket, hogy ne vállaljanak részévé a vallásos hierarchiának. Ne gondolják, hogy egyikük jobb, mint a másik. Ne akarják magukat felmagasztalni mindenki fölé. Hanem fogják fel, hogy mind egyenrangúak, mind egyek a Krisztusban. Egy másik alkalommal Jézus arra intette őket, hogy ne üljenek az asztalfőre ha erre kifejezetten nem kéri meg őket, mert lehet, hogy azt a helyet másnak szánták és akkor ők szégyenszemre az utolsó helyre kerülnek majd. Inkább üljenek a kevésbé népszerű helyekre, és utána megtiszteltetés lesz a számukra, ha jobb helyre ültetik őket.

„Atyátoknak se szólítsatok senkit a földön, mert egy a ti Atyátok, aki a mennyben van.“

Jézus tehát arra int, hogy vallási értelemben ne szólítsunk ‚atyának‘ senkit. Az én ismeretségi körömben is vannak, akiket a saját egyházközösségük ‚atyának‘ szólít. A katolikus egyházban, például, a plébánosokat atyának szólítják. Számomra mindig gondot okozott ezeknek a személyeknek a megszólítása, hiszen itt Jézus arra int, hogy ne szólítsuk őket ‚atyának‘.

„Ne hívassátok magatokat tanítónak se, mert egy a ti tanítótok, a Krisztus.“

Mire akar itt Jézus kilyukadni? A különböző címekre, megszólításokra, amelyeket a farizeusok annyira szerettek. A címek azonban valahogy elválasztják egymástól az embereket, mert egyfajta felsőbbrendűséget sugallnak a többi emberhez képest. Jézus itt erre figyelmeztet bennünket, hogy ne tegyük ezt, ne magasztaljuk fel az egyik embert a másik fölé. Én sem szeretném, hogy valamilyen címet használjanak a nevem előtt. Mindig meglepődöm, amikor levelet kapok, mert az emberek különböző címeket raknak a nevem elé. Általában olyanok teszik ezt, akik nem igazán ismernek engem. Jézus tehát azt mondja, hogy mindannyian egyek vagyunk Krisztusban, testvérek vagyunk.

„Aki pedig a legnagyobb közöttetek, az legyen a ti szolgátok!

Mert aki felmagasztalja magát, megaláztatik, és aki megalázza magát, felmagasztaltatik.“

Jézus tehát tanácsokkal látja el tanítványait a farizeusokkal kapcsolatban. Azt mondja nekik: *„Mindazt, amit mondanak, tegyétek és tartsátok meg, de cselekedeteiket ne kövessétek, mert beszélnek ugyan róla, de nem teszik“*, sőt önmagukat felmagasztalják és folyton megpróbálják az emberek figyelmét magukra vonni. Ti viszont testvérek vagytok, és aki a legnagyobb közöttetek, az legyen a szolgátok. Alázzátok meg magatokat, és akkor felmagasztaltatok; de aki felmagasztalja magát, megaláztatik.

Ezután Jézus ismét a farizeusokhoz fordul, és nagyon komoly dolgokat vet a szemükre.

„Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok,“

Jézus nagy általánosságban véve szeretetteljes, gyengéd ember volt; itt azonban nem bánik kesztyűs kézzel a farizeusokkal. Ez oknál fogva még inkább oda kell figyelnünk, mert nagyon ritkán látjuk dühösnek; viszont amikor az, megvan rá minden oka. Számomra nagyon érdekes megfigyelni, hogy hogyan viszonyult Jézus a bűnösökhöz, és ezzel szemben azokhoz akik a kor a vallási vezetői voltak, a farizeusokhoz.

Egy alkalommal a farizeusok Jézus elé hurcoltak egy asszonyt akit házasságtörésen kaptak. A törvény értelmében meg akarták kövezni, de előbb Jézus véleményére is kíváncsiak voltak. Ha az asszonyt rajtakapták, akkor hol volt a férfi? – merül fel a kérdés, hiszen ő is jelen volt. A nőknek azonban akkortájt sajnos nem igazán voltak jogaik. Odavitték tehát ezt az asszonyt Jézushoz, és Jézus csak annyit, mondott, hogy az vesse rá az első követ, aki teljesen bűntelen. Ezután Jézus lehajolt és elkezdett írni valamit a porba. Lehetséges, hogy épp a jelenlévők bűneit kezdte felsorolni. A jelenlévők - az asszony vádlói - szépen lassan elsomfordáltak, amíg már csak az asszony maradt ott Jézussal. Akkor Jézus felállt, és megkérdezte az asszonytól: „Hol vannak a vádlóid?“ „Hát úgy tűnik, mindannyian elmentek“, válaszolta az asszony. Erre Jézus így válaszolt: *„Akkor én sem vádolok téged. Menj, és többé ne vétkezz!“* Nagyon gyengéden, szeretően, kedvesen bánt Jézus ezzel az asszonnal. Kegyelmes volt hozzá és megbocsátott neki.

Emlékezzünk csak vissza a samáriai asszonyra, aki már öt házasságon volt túl, és akkor épp együtt élt valakivel, akinek nem is volt a felesége. Jézus beszélt neki arról az élő vízről, amely megelégténe őt, olyannyira, hogy többé nem szomjazna már. Nagyon gyengéden és kedvesen beszélt neki az örök életről és Isten dolgairól, pedig egyértelműen bűnös volt az asszony. Jézus soha nem utasított el senkit, aki azért jött hozzá, hogy megbánja bűneit. Mindig tárt karokkal fogadta az ilyen embereket. De akadtak olyanok is, akik magukat lelkibbnek, szentebbnek tartották mindenki másnál; akik mindenki másban állandóan ezt a látszatot akarták keltetni és megerősíteni. Velük bizony Jézus nem bánt kesztyűs kézzel.

„Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert bezárjátok a mennyek országát ezek előtt az emberek előtt: ti magatok nem mentek be, és azokat sem engeditek be, akik be akarnak menni.“

Sajnos ez napjainkban is elmondható az egyházzal. Egyes egyházak, gyülekezetek vezetői ugyanis egyre inkább a liberalizmus, a modernizmus befolyása alá kerülnek. Ennek eredményeként nemcsak, hogy ők maguk nem jutnak be a mennyek országába, hanem nagyon sok más ember bejutását is megakadályozzák. Elállják az utat, kicsúfolják az Szentírást, vagy csak félvállról veszik azt, egyre csak azt bizonygatják, hogy Isten Igéje nem is igaz.

„Jaj, nektek képmutató írástudók és farizeusok, mert felemésztitek az özvegyek házát, és színlelésből mégis hosszasan imádkoztok: ezzel súlyosabb ítéletet vontok magatokra.

Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert bejártátok a tengert és a szárazföldet, hogy egyetlen pogányt zsidó hitre térítsetek, és ha ez megtörtént a gyehenna fiává teszitek, kétszerte inkább magatoknál.

Jaj nektek vak vezetők, akik ezt mondjátok: ha valaki a templomra esküszik, az semmi, de ha valaki a templom aranyára esküszik, azt köti az eskü.

Bolondok és vakok, mi a nagyobb az arany vagy a templom, amely megszenteli az aranyat?

Ezt is mondjátok: ha valaki az oltárra esküszik az semmi, de ha valaki a rajta lévő ajándékra esküszik, azt köti az eskü.

Bolondok és vakok, mi a nagyobb az ajándék vagy az oltár, amely megszenteli az ajándékot?

Aki tehát az oltárra esküszik, az arra is esküszik, ami rajta van.

Aki pedig a templomra esküszik, az arra is esküszik, aki benne lakik.

Aki pedig az égre esküszik, az az Isten királyi székére esküszik, és arra is, aki azon ül.”

Jézus egyértelműen rámutat arra, hogy micsoda ostoba és nevetséges szokásokat honosítottak meg a farizeusok. Ezeket már ők találták ki, de mégis rendkívül komolyan vették, és tantételként kezelték; például azt, hogy amikor valaki a templomra esküszik, azt nem köti az eskü, nem kell tehát betartania azt, amit esküdött, de ha valaki a templom aranyára esküszik, azt mindenképpen köti az eskü.

„Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert tizedet adtok a mentából, a kaporból és a köményből,

Fűszernövényekről van szó - mindenkinek megvolt a maga kis kertje, ahol ilyeneket termesztett. Nagyon odafigyeltek arra, hogy tizedét ezeknek a fűszernövényeknek Istennek adják. De mit is mond Jézus?

mert tizedet adtok a mentából, a kaporból és a köményből, de elhagytátok mindazt, ami a törvényben ezeknél fontosabb: az igazságos ítéletet, az irgalmasságot és a hűséget; pedig ezeket kellene cselekedni, és azokat sem elhagyni.”

Jézus szerint nagyon jól teszik, hogy adnak tizedet, a baj csak az, hogy a dolog másik oldalát teljesen elhanyagolják: az igazságos ítéletet, az irgalmasságot és a hűséget.

„Vak vezetők, kiszűritek a szúnyogot, a tevét pedig lenyelitek.”

Amikor a farizeusok mielőtt ittak a borból, átöntötték azt valamiféle textilián, hogyha esetleg muslinca keveredett a borba, azt így módon ki tudják szűrni. Ha a borral együtt a borban úszkáló muslincát is megitták volna, akkor ezzel vétettek volna a törvény ellen, mert a muslincának vére is volt, ők pedig nem ehettek véres húst. Jézus azonban azt mondja, hogy *„a tevét viszont lenyelitek“*. A tevé szintén tisztátalan állatnak számított.

Szomorú, ahogy az emberek mennyire jelentéktelen dolgokon lovagolnak kis vallásos rendszereiken belül, a fontos dolgokról pedig teljesen elfelejtkeznek. Ugyanez történt itt is: a farizeusok felajánlották a fűszernövényeik tizedét, de az igazán fontos dolgokra - az igazságos ítéletre, az irgalmasságra, és a hűségre - fittyet hánytak.

„Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert megtisztítjátok a pohár és a tál külsejét, belül pedig tele van rablásvággal és féktelenséggel.“

Képzeljük csak el, hogy szomjasak vagyunk és előveszünk egy poharat, amely kívülről gyönyörű és csillog-villog, de amikor megnézzük a belsejét, akkor csak koszt találunk. Hát ez elég undorító. Jézus rámutat arra, hogy a farizeusok is ilyenek voltak, kívülről csillogtak-villogtak, nagyon jól néztek ki, de belülről telve voltak rablásvággal, féktelenséggel és sok-sok egyéb bűnnel.

„Vak farizeus, tisztítsd meg először a pohár és a tál belsejét, hogy azután a külseje is tiszta legyen.“

Sokkal fontosabb tehát először a pohár belsejét megtisztítani. Mert bár az embereket első látásra gyakran a külsőségek érdeklik, Istent, mindennél jobban, a szívünk érdekli. Sőt mi több, az Újszövetségben nagyon sok helyen azt látjuk, hogy Istent elsődlegesen nem a cselekedeteink érdeklik, hanem a szívünk indítékai, vagyis, hogy mit miért teszünk. Hiszen elképzelhető, hogy valaki hűségesen megteszi azt, amit elvárnak tőle, végrehajtja a különféle szertartásokat, de lehet, hogy a szíve közben teljesen üres, és messze van Istentől.

Fontos, hogy a pohár először belülről legyen tiszta. Sokkal fontosabbak a hozzáállásunk, az indítékaink, mint a cselekedeteink. Hiszen nagyon sok ember van ma a világon, akik kívülről elvileg a helyes dolgokat teszik, csak éppen a lehető legrosszabb motivációval a szívükben. Személy szerint nekem is sokkal fontosabb, hogy helyes indíttatásból tegyek bizonyos dolgokat, még ha nem is mindig helyesek, amiket cselekszem. Ez még mindig jobb, mintha mindig a helyes dolgot tenném, csak épp a szívem indítékai kérdőjelezhetők meg.

Miért fontos, hogy helyén legyen a szívem? Azért mert a cselekedeteimet sokkal könnyebben meg tudja változtatni Isten, az azonban egy életen át is eltarthat, amíg az ember szívének indítékai megváltoznak. Ne feledjük tehát, hogy Istent elsősorban a szívünk érdekli.

„Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert hasonlók vagytok a meszelt sírokhoz, amelyek kívülről szépnek látszanak, de belülről tele vannak halottak csontjaival és mindenféle tisztátalansággal.

Így kívülről ti is igaznak látszotok az emberek szemében, de belülről tele vagytok képmutatással és törvényszegéssel.

Jaj nektek képmutató írástudók és farizeusok, mert síremlékeket emeltek a prófétáknak, és felékesítitek az igazak sírköveit.“

Ha ellátogatunk Izraelbe, a Kidrón völgyben láthatjuk egy-egy prófétának a sírját, amelyeket 'a próféták sírjaiként' emlegetnek. Ezeket a síremlékeket rendkívüli mértékben felékesítik. Az egyik sírt, amelyet Dávid sírjának neveznek, mert állítólag ott nyugszanak Dávid maradványai egy ezüst koporsóban, nagyon gazdagon feldíszítették, és sokan járnak oda imádkozni. De mit is akar ezzel Jézus mondani, hogy felékesítitek az igazak sírköveit? Azt, hogy tisztelik őseiteket.

„és ezt mondjátok: Ha atyáink idejében éltünk volna, nem vettünk volna részt velük a próféták véérének kiontásában.

Így magatok ellen tanúskodtok azzal, hogy fiai vagytok a próféták gyilkosainak. Éljetek csak ti is atyáitok mértéke szerint!

Kígyók, viperák fajzata! Hogyan menekülhetnétek meg a gyehennával sújtó ítélettől?

Ezért íme, küldök hozzátok prófétákat, bölcseket és írástudókat: egyeseket közülük megöltök és keresztre feszítetek majd, másokat megkorbácsoltok majd zsinagógáitokban, és városról városra üldöztök, hogy rátok szálljon minden igaz vér, amelyet kiontottak a földön, az igaz Ábel véritől Zakariásnak, a Barakiás fiának véreig, akit a templom és az áldozati oltár között gyilkoltatok meg.

Bizony, mondom néktek: mindez megtörténik ezzel a nemzedékkel.”

Jézus egyértelműen kijelenti: bűnösök vagytok. Az által, hogy Jézus Krisztust keresztre feszítették, a legsúlyosabb bünt követték el, amelyet valaha is ember elkövetett. Az őseik megölték az Isten által küldött prófétákat, mint például Ézsaiás prófétát és másokat.

Jézus így folytatja:

„Jeruzsálem, Jeruzsálem, aki megölsz a prófétákat, és megkövezed azokat, akik hozzád küldettek, hányszor akartam összegyűjteni gyermekeidet, ahogyan a tyúk szárnya alá gyűjti a csibéit, de ti nem akartátok!”

Isten szeretete irántuk nem csökkent, mindannak ellenére sem, amit Izrael gyermekei elkövettek. Isten arra vágyott, hogy összegyűjtse a gyermekeit, Isten nem fordított hátat volna nekik. Meg akart nekik bocsátani és irgalmazni akart nekik. Izrael népe volt az, aki elfordult Istentől, és elutasította Őt. Izraelhez kegyelmes volt az Úr, lehetőséget adott nekik a megtérésre, de ők elutasították, ezért Izrael már nem világít lámpásként ebben a sötét világban.

„Íme, elhagyottá lesz a ti házatok. - mondja Jézus.

Mert mondom Nektek, hogy nem láttok engem mostantól fogva mindaddig, míg azt nem mondjátok: Áldott, aki az Úr nevében jön!”

Más szavakkal: amíg olyan súlyossá nem válik az üldöztetés, míg a zsidók újra Istenhez nem kezdenek el kiáltani és imádkozni, még mielőtt Jézus újra eljönne.

Nem is olyan régen, részt vettem egy Izraelben tartott konferencián, mely a „Jeruzsálem békéjéért” elnevezést kapta, és melyre a világ minden tájáról különböző egyházak és felekezetek képviselőiben érkeztek emberek, hogy biztosítsák Izrael népét szeretetük és támogatásuk felől. Amikor megérkeztem a hotelbe, a szobámban már várt egy levél egy rabbitól, aki levelében azt kérdezte tőlem, hogy mit keresek én itt, és hogy különben is, milyen alapon veszek részt ezen a konferencián, és miért támogatom Izraelt, hiszen Izraelnek nincs is joga ahhoz, hogy egy egységes nemzetként létezzen. Komolyan elmarasztalt engem azért, mert részt vettem ezen a konferencián, és Izraelt a támogatásom felől biztosítottam.

Amikor meglátogattam néhány jeruzsálemi barátomat, akik részt vettek a konferencia a megszervezésében, mert felismerték, hogy milyen fontos, hogy a keresztény egyházak és felekezetek támogassák Izrael népét, megmutattam ezt a levelet. Miután elolvasták a levelet csak ennyit mondtak: „Ő, oda se figyelj rájuk, fanatikusok.” Én azonban kötöttem az ebet a karóhoz: „De hát ő egy rabbi.” „Igen,” hangzott a válasz, „de a rabbi is lehetnek fanatikusok.” „Azt akarjátok mondani, hogy nincs igazuk, amikor azt állítják, hogy Izraelnek igazából nincs létjogosultsága egy egységes nemzeti létezéshez. Mivel ebben nincs igazuk, ezért fanatikusoknak nevezhetők?” „Igen,” válaszolták. Erre én azt feleltem: „Ugye tudjátok, hogy 2000 évvel ezelőtt egyes rabbi hatalmas hibát követtek el, és ti még mindig ebben a hibában éltek? Honnan tudjátok, hogy azok a rabbi 2000 évvel ezelőtt nem voltak szintén elvakult fanatikusok, ugyanúgy, mint ez a rabbi, aki nekem a levelet írta? És ti, 2000 évvel később még mindig

azokra a rabbikra hallgattok, akik akkor elutasították Jézus Krisztust, mint Megváltót. Pedig ott, akkor azok a rabbik ugyanolyan fanatikusak és elvakultak voltak.' Erre nem tudtak mit mondani a barátaim.

A zsidók tehát elutasították Jézust, és most Jézus is elutasítja őket. „Íme, elhagyottá lesz a ti házatok. Mert mondom Nektek, hogy nem láttok engem mostantól fogva mindaddig, míg azt nem mondjátok: Áldott, aki az Úr nevében jön!“ Vagyis, akkor látják Őt majd újra, amikor Jézus visszatér.

Amikor Jézus kijött a templomból, és tovább akart menni, odaléptek hozzá tanítványai, hogy megmutassák neki a templom épületeit.

Az egyik evangélium azt is elárulja nekünk, hogy a templom köveit nézegették. Josephus feljegyzéseiből pedig tudjuk, hogy a templom hatalmas kövekből állt. Egyes kövek akár a 110-120 tonnát is elérték. Bámulatos, hogy micsoda precizitással faragták ki ezeket a köveket, és milyen milliméteres pontossággal dolgoztak. A kövek ugyanis olyan tökéletesen illeszkedtek egymáshoz, és a templom megmaradt részeiből ezt még ma is láthatjuk, hogy közéjük még egy vékony kis pengét sem tudunk beszúrni. Sőt mi több, a mai napig rejtély, hogyan rakták ezeket a köveket egymásra. A Nyugati-, vagy Sirató-fal, amely Heródes idejében épült, még napjainkban is fejtörést okoz a tudósoknak, és egy építészeti csodának számít. A tanítványok tehát csodálták a templomot, amelyet Heródes építtetett a Templom-hegyen.

Ő – vagyis Jézus – azonban így szólt hozzájuk: „Nem látjátok mindezt? Bizony mondom nektek: nem marad itt kő kövön, amit le nem rombolnának.“

Kb. 40 évvel később beteljesedett Jézusnak ezen próféciája, amikor i. sz. 70-ben Titusz, a római seregek élén, bevonult Jeruzsálembe, felgyújtotta a templomot, ahol nagyon sok ember rejtőzködött. Ez volt ugyanis az utolsó biztos pont, az utolsó mentsvárak, amikor a rómaiak lerohanták Jeruzsálemet. Az igazsághoz azért hozzátartozik az is, hogy maga Titusz nem akarta leromboltatni a templomot, szerette volna megőrizni azt, de egy részeg katona egy lángoló nyilat lőtt a templomra, és így az egész templom lángra kapott. A bent rekedt emberek pedig a tűz martalékává váltak. A templomnak volt egy aranyból készült kupolája, mely a felszabaduló hő hatására olvadni kezdett és beszivárgott a kövek közötti mélyedésekbe. Miután elült a tűz, a rómaiak még a templom maradványait is szétszedték, hogy a mélyedésekben megmaradt aranyat megszerezhessék. Így végül valóban kő kövön nem maradt a templomból.

Ma Jeruzsálemben a Nyugati-falhoz közel, a Templom-hegy bejáratától keletre, ha az ember lefelé tekint a völgybe, a jobb oldalán megpillanthatja azt a régi római utat, amelyet nemrégiben találtak meg a régészek. Ott a völgyben, az út mentén hatalmas szikladarabokat is találunk, amelyek állítólag még i.sz. 70-ből maradtak ránk, vagyis a templom lerombolásának idejéből. Sőt egyesek szerint ezek a templom kövei, amelyet a rómaiak leromboltak. A rómaiak kőről kőre szétszedték a templomot, és most is úgy fekszenek a római úton, ahogy akkor otthagyták azokat. Beteljesedett tehát az, amelyet Jézus megjövendölt, hogy a templomból kő kövön nem marad.

Amikor Jézus az Olajfák hegyén ült,

A tanítványok Jézussal együtt valószínűleg a keleti kapun át hagyták el a templom területét és felmentek az Olajfák hegyére, és ott üldögéltek az olajfák árnyékában.

odamentek hozzá a tanítványai külön és ezt kérdezték: „Mondd meg nekünk: mikor lesz ez, és mi lesz a jele a te eljövetelednek és a világ végének?”

Vagyis mikor jön el a te dicsőséges királyságod ideje?

Jézus így válaszolt nekik: „Vigyázzatok, hogy meg ne tévesszen valaki titeket! Mert sokan jönnek majd az én nevemben, és ezt mondják: Én vagyok a Krisztus, és sokakat megtévesztenek.”

Az évszázadok során sokan állították magukról, hogy ők a világ megváltói, és bizony sok embert félre is vezettek. Sőt mi több, napjainkban is találkozunk számos olyan emberrel, általában különféle szektavezetővel, akik önmagukat a világ megváltójának, a messiásnak állítják be. Gondoljunk csak például „A család” nevű szekta vezetője vagy Moon-ra és az általa indított mozgalomra. Több ember is állította már magáról, hogy ő a messiás, Jézus azonban figyelmeztet bennünket, hogy ne engedjük, hogy megtéveszenek bennünket.

„Fogtok hallani háborúkról, és hallotok háborús híreket. Vigyázzatok, meg ne rémüljete, mert ennek meg kell lennie, de ez még nem a vég.”

A háborúkat még önmagában még nem kell jelnek vennünk, mondja Jézus, mert ha belegondolunk, hogy Jézus óta a békeidő és a háborús idő aránya 1:13-hoz.

„ Mert nemzet nemzet ellen és ország ország ellen támad,”

A héber eredetiben alkalmazott kifejezések világháborúra utalnak, és ez már jelként fogható fel.

„Éhínségek és földrengések lesznek mindenfelé.”

Ezek is jelek tehát. Ami a világháborúkat illeti, kettőt már megtapasztaltunk a XX. században, és az éhínségeket illetően hadd mondjam el, hogy egyes becslések szerint évente mintegy 15 millió ember hal meg alultápláltságban. *„Éhínségek és földrengések lesznek mindenfelé.”*

„De mindez a vajúdás kínjainak kezdete. Vagyis ez még csak a kezdet. Akkor átadnak titeket kinvallatásra, megölnék benneteket, és gyűlöl titeket minden nép az én nevemért.”

Az apostolok mindannyian mártírhalált haltak, János - a szeretett apostol - kivételével. A 'Mártírok könyvében', amely a XVI. századból származik, a könyv szerzője, Foxe, az apostolok haláláról is ír. Láthatjuk tehát, hogy milyen örökségünk van, és hogy sokan milyen árat fizettek azért, hogy mindez most a mienk lehessen.

„Akkor sokan eltántorodnak, elárulják és meggyűlölnek egymást. Sok hamis próféta támad, és sokakat megtévesztenek. Mivel pedig megsokasodik a gonoszság, a szeretet sokakban meghidegül.”

Napjainkban is ilyen időket élünk, mivel annyira elszabadult már a gonoszság ebben a világban, a szeretet bizony sokakban meghidegül.

„De aki mindvégig kitart, az üdvözüli.”

Jézus arra bátorít bennünket, hogy ne adjuk fel - tartsunk ki.

Isten országának ezt az evangéliumát pedig hirdetik majd az egész világon, bizonyosságul minden népnek, és akkor jön el a vég.

Sokan ez az igevers alapján úgy gondolják, hogy Jézus Krisztus második eljövetele még nem történhet meg a közeljövőben, hiszen vannak a világon olyan törzsek és olyan népcsoportok, amelyek még nem hallották az evangéliumot.

Pál a kolossébeliekhez írt levelében a következőket írja: *„Mert ez hozzátok is eljutott, és ahogyan az egész világon gyümölcsöt terem és növekedik, ugyanúgy közöttetek is, attól a naptól fogva, amelyen meghallottátok, és igazán megismertétek az Isten kegyelmét.”* Pál ezt az evangéliumról írja, amely az akkori világ minden tájára eljutott.

Természetesen ma is vannak a világnak olyan részei, ahová még nem jutott el az evangélium, de tulajdonképpen minden nagyobb népcsoporthoz már eljutott. Sok helyen bizony el is utasították, sőt törvényellenesnek ítélték. Vegyük észre tehát, hogy mit mond Jézus: az egész világon hirdetni fogják az Ő evangéliumát. De azt nem jelenti ki Jézus, hogy az egyháza lesz az, amely ezt a feladatot elvégzi. Tudom, hogy sok missziós szervezet ezt veszi alapul, és ezért indul külföldi misszióba, hogy világszerte terjessze az evangéliumot. Én azonban csak egy problémát látok ebben. Sokan azért indulnak misszióba, mert úgy érzik, hogy amíg ezt nem teszik meg, amíg nem juttatták el az evangéliumot a világ minden tájára, addig Jézus Krisztus nem térhet vissza. Én azonban úgy érzem, hogy ez az ígerész nem arról beszél, hogy mindez előfeltétele Jézus visszatérésének - vagyis amíg ez meg nem történik, addig Jézus Krisztus nem tud visszatérni.

A Jelenések 14,6-ban a következőket írja János: *„És láttam, hogy egy másik angyal repül az ég közepén, az örök evangélium volt nála, és hirdette azoknak, akik a földön laknak, minden népnek és törzsnek, minden nyelvnek és nemzetnek, és hatalmas hangon így szólt: Féltétek az Istent és adjátok neki dicsőséget, mert eljött ítéletének órája, imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, a tengert és a vizek forrásait.”* Vegyük észre, hogy az evangéliumot igenis hirdetni fogják mindazoknak, akik a földön laknak, minden népnek és törzsnek, minden nyelvnek és nemzetnek, és időben mindez a nagy nyomorúság időszakának végén történik majd. Nem az egyház hirdeti világszerte az evangéliumot, hanem az angyalok. Azt ugyan nem tudom, hogy ez pontosan milyen technológiával fog megvalósulni, és hogyan juttatják el az angyalok minden népnek és minden nemzetnek az evangéliumot, de azt mindenképpen tudom, hogy Isten minden embernek lehetőséget akar biztosítani arra, hogy Őt befogadja.

Isten, ráadásul, mindenkit figyelmeztet is. A 14. fejezetben egy másik angyalt is látunk, aki szintén az ég közepén repül, és figyelmezteti a népeket arra, hogy ne boruljanak le az Antikrisztus előtt, és ne vegyék fel a fenevad bélyegét homlokukra vagy kezükre. Akik ezt megteszik, azok inni fognak Isten haragjának borából. Nem alapfeltétele tehát Jézus Krisztus második eljövetelének, hogy előtte az egyház juttassa el az evangéliumot a világ minden tájára és a világ minden népéhez.

„Amikor pedig meglátjátok a pusztító utálatosságot, ahogy Dániel próféta megmondta, ott állni a szent helyen – aki olvassa, értse meg -, akkor azok, akik Júdeában vannak, meneküljenek a hegyekbe, aki a ház tetején van, ne szálljon le, hogy kihozzon valamit, és aki a mezőn van, ne

térjen vissza, hogy elhozza felső ruháját. Jaj, a terhes és a szoptató anyáknak azokban a napokban!

Jézus tehát először megemlíti a „pusztító utálatosságot”, akiről már Dániel próféta is írt, azután még hozzáteszi: „*Aki olvassa, értse meg*“. Jézus felteszi a kérdést: Értitek, miről beszélek, amikor a pusztító utálatosságot említem? Mert ha nem, akkor olvassátok el Dániel próféta könyvét, akkor megértitek, mert ez nagyon fontos.

Ahhoz, hogy mindezt megértsük, Dániel könyvének 9. fejezetét kell megnéznünk. Itt az angyal a következő kijelentést teszi Dánielnek: „*Hetven hét van kiszabva népedre és városodra. Akkor véget ér a hitszegés, és megszűnik a vétek, engesztelést nyer a bűn, és eljön hozzánk az örökké tartó igazság, beteljesül a próféta látomás, és felkenik a szentek szentjét. Tudd meg azért, és értsd meg, attól fogva, hogy elhangzott a kijelentés Jeruzsálem újjáépüléséről, hét hét fog eltelni a fejedelem felkenéséig, azután még hatvankét hét, és újjáépülnek a terek és a falak nyomorúságos időkben.*”

Itt azt látjuk, hogy hetven hét van kiszabva Izrael népére. Hatvankilenc hét fog eltelni attól a naptól kezdve, hogy elhangzik a kijelentés Jeruzsálem újjáépüléséről. Ezt a kijelentést Artaxerses király i.e. 445-ben meg is tette, és ezután összesen 483 év telik majd el a Messiás eljöveteleig. A hatvankét hét eltelté után megölik a Felkentet, és senkije sem lesz – pontosabban: nem kapja meg a királyságot. A hatvankilenc hét után pedig azt is látjuk, hogy szétszóródik majd a zsidó nép. Ne feledjük, hogy az angyal kijelentésének legelején azt mondja: *hetven hét van kiszabva népedre és szent városodra*. A későbbiekben azonban hét hétről illetve hatvankét hétről beszél, amelyet ha összeadunk, mindössze hatvankilenc hetet tesznek ki. Vagyis egy hétéves időszak még hátra van.

483 évvel később tehát megjelent a Messiás, és megölték őt, így nem kapta meg a királyságot. Ezután a rómaiak lerombolták Jeruzsálemet, a zsidó nép pedig szétszéledt a világ minden tájára. Mindez tehát bekövetkezett a hatvankilenc hét elteltével. Maradt azonban még egy hétéves időszak, amely még nem érkezett el.

De mi is történik majd ebben a hétéves időszakban? Isten erről is szól, nem kell tehát találgatnunk, hiszen ha tovább olvasunk, a Dániel 9,26-ban ezt látjuk: „*Egy eljövendő fejedelem népe pedig* – ez az eljövendő fejedelem az utolsó nagy világbirodalomnak lesz a vezetője itt a földön. Őt az Ige különböző nevekkel illeti, általában Antikrisztusként szoktuk emlegetni, de más elnevezéseket is találunk rá, mint pl. a Fenevad, a Kárhozat Fia, és az eljövendő Fejedelem. Ő szövetséget köt majd Izrael népével, és Izrael Messiásaként üdvözli majd. A megkötött szövetség keretében valószínűleg a zsidóknak a Fenevad segíteni fog abban, hogy újjáépítsék templomukat, és helyreállíthassák az áldozati rendszert. Sok zsidó ugyanis napjainkban is azt mondja, hogy a Messiást abból fogják megismerni, hogy segíteni fog nekik megépíteni a templomukat. Ha ez valóban így lesz, akkor egyáltalán nem meglepő, hogy a zsidók az Antikrisztust tartják majd Messiásuknak. Az Antikrisztus tehát szövetségre lép majd Izraellel, mégpedig hét évre. Három és fél év után azonban megszegi a szövetséget, és „pusztító utálatossággént” megáll majd a szent helyen.

Mit is jelent ez tehát? Annyit, hogy az Antikrisztus a szövetség megkötése után három és fél évvel ellátogat Jeruzsálembe, ahol akkorra már áll az új templom, bemegy a templomba, és megáll a szent helyen. Pálnak a thessalonikabeliekhez írt 2. leveléből azt is megtudjuk, hogy az Antikrisztus „*fölszéli magát mindennek, amit Istennek vagy szentnek mondanak, úgy hogy*

beül az Isten templomába is, azt állítva magáról, hogy ő Isten“, és elvárja, hogy istenként imádják. Ezzel természetesen megszenteltleníti a templomot.

Azt mondja tehát Jézus, hogy *„amikor meglátjátok ezt a pusztító utálatosságot, ahogy Dániel próféta megmondta, ott állni a szent helyen, akkor meneküljétek“*.

„Imádkozzatok, hogy ne kelljen télen, sem szombaton menekülnötök.“

Jézus itt egyértelműen a zsidók nyelvén szól a néphez. A Jelenések könyvéből azt is megtudhatjuk, hogy az Antikrisztus, vagyis a Fenevad, a Kárhozat Fia, háborút indít majd Izrael ellen. A Jelenések könyve szerint Isten kiviszi őket a pusztába, ahol három és fél évet töltenek, és Isten gondoskodik ott róluk. Amikor azonban a Sárkány rádöbben, hogy elmenekültek előle, egy hadsereget küld utánuk a pusztába, a föld azonban megnyílik és elnyeli a sereget. Isten tehát megtartja őket a pusztában három és fél éven át.

Az Ézsaiás 26,20-ban ezt olvashatjuk: *„Eredj népem, menj be szobádba és zárd magadra az ajtód, rejtőzz el egy rövid pillanatra, míg elmúlik az Úr haragja.“* Az Ószövetségben az ‚Úr haragja‘ kifejezés a ‚nagy nyomorúságot‘ jelenti. Jézus tehát azt mondja, a hétéves időszak felénél, három és fél év elteltével, *„amikor meglátjátok a pusztító utálatosságot, ahogy Dániel próféta megmondta, meneküljétek“*, ne vigyetek magatokkal semmit, az Úr majd megtart benneteket, hanem rohanjatok, meneküljétek, amilyen gyorsan csak tudtok.

Ez lesz tehát az a ‚pusztító utálatosság‘, amikor az Antikrisztus bemegy a templomba, és kijelenti magáról, hogy ő Isten, és mindenkitől azt követeli, hogy istenként imádják. Ez lesz az ember utolsó nagy lázadása Isten ellen. Ezen a ponton Isten számára betelik a pohár, és kezdetét veszi a ‚nagy nyomorúság‘ időszaka, amelyben Isten kiönti minden haragját erre a földre, amely hátat fordított Jézusnak. Kezdetét veszi hát a ‚nagy nyomorúság‘ időszaka, amely 1295 napig tart majd. Az Ige egészen részletes betekintést nyújt nekünk a nagy nyomorúság időszakába. A Jelenések könyvében, a 6. fejezettől kezdődően egészen a 18. fejezetig arról olvashatunk, hogy mi történik majd itt a földön ez alatt a három és fél év alatt. Annyit már most, előljáróban, elmondanék, hogy egy szörnyűséges időszakról van szó. Ezért különösen hálás vagyok azért, hogy nekünk, hívőknek nem kell ezen az időszakon átmennünk. Mi akkor már nem leszünk itt, mert Isten maga mondja az 1 Thessalonika 5,9-ben: *„Az Isten nem haragra rendelt minket.“*

„Imádkozzatok, hogy ne kelljen télen, sem szombaton menekülnötök.

Mert olyan nagy nyomorúság lesz akkor, amilyen nem volt a világ kezdete óta mostanáig, és nem is lesz soha.“

A nagy nyomorúság időszakához tehát semmi sem fogható a világon. Olyan hatalmas nyomorúságban még nem volt része a világnak, amilyenben akkor lesz. Egyesek szerint azonban a pusztító utálatosság Titusz volt, aki i.sz. 70-ben lerohanta Jeruzsálemet, és elpusztította a várost és a templomot. Csakhogy Titusz bevonulását nem követte a nagy nyomorúság időszaka, amelyről az Ige ír. Sőt mi több, János a Jelenések könyvét i.sz. 70 után írta, és úgy beszél a nagy nyomorúság időszakáról, mint egy eljövendő időszakról, amely az egyházat érintő dolgok után következik.

A Jelenések könyve 4. fejezetének 1. versében ezt olvashatjuk: *„Ezek után láttam – mik után? Az egyházat érintő dolgok után – láttam, hogy íme nyitva van egy ajtó a mennyben, és az előbbi hang, amelyet olyannak hallottam, mint egy trombitáét, beszél velem, és így szól: „Jöjj fel ide, és*

megmutatom Neked azokat, amiknek meg kell történniük.’ Azonnal elragadtattam lélekben, és íme egy trónus állt a mennyben, és a trónuson ült valaki.”

János a későbbiekben leírja mindazt, amit ott lát. Az 5. fejezetben János arról ír, ahogy a Bárány átveszi a hétpecsétet könyvet, és arról, ahogy Jézust imádják, amikor Ő teljes dicsőségében kezébe veszi a könyvet, és ezzel azt a hatalmat is, amely Őt megilleti.

A 6. fejezetben Jézus kezdi feltörni a hét pecsétet. Az első pecsét feltörése után János egy fehér lovat lát, ez az Antikrisztus. *„Korona adatott neki, és győzelmesen vonult ki, hogy újra győzzön.”* Mindezt háborúk, éhínség, és halál követi. Ezután kezdetét veszi a nagy nyomorúság időszaka, amely a mi szemszögünkből nézve még nem érkezett el.

Visszatérve a Máté 24-re, a következőket mondja Jézus a 22. versben:

„Ha nem rövidülnének meg azok a napok, nem menekülne meg egyetlen halandó sem. De a választottakért megrövidülnek azok a napok”.

Kik a választottak? A zsidók. A nagy nyomorúság időszaka egy olyan szörnyűséges időszak lesz, és a végső csata, az armageddóni csata, olyan véres, olyan kemény ütközet lesz, hogyha Isten nem rövidítené le ezt az időszakot, senki sem maradna életben. *„De a választottakért megrövidülnek azok a napok.”*

„Akkor, ha valaki ezt mondja nektek: Íme itt a Krisztus, vagy amott, ne higgyétek! Mert hamis Krisztusok és hamis próféták állnak majd elő.”

Lesz tehát egy hamis Krisztus és jön vele egy hamis próféta is. A hamis Krisztus ugye az Antikrisztus, aki arra igyekszik rávenni a világot, hogy őt istenként imádják. A Jelenések könyvének 13. fejezetében látjuk, hogy eljön a hamis krisztus, az Antikrisztus, és egy hamis próféta, akik hatalmas jelekkel és csodákkal tévesztik majd meg az embereket. Pál is erről ír a 2 Thessalonika 2-ben. Azt mondja, hogy az Antikrisztus, a Kárhozat Fia, vagyis *„a törvénytíró a hazugság minden hatalmával, jelével és csodájával a gonoszság mindenféle csalásával”* téveszti majd meg az embereket.

Ezrét nagyon veszélyes, ha hitünket jelekre, csodákra, a különféle megtapasztalásokra alapozzuk Isten Igéje helyett. Amikor ugyanis eljön az Antikrisztus, neki hatalma lesz arra, hogy a legkülönfélébb csodákat és jeleket vigye véghez, és ezzel számos embert megtéveszt majd. Jézus tehát figyelmeztet bennünket, hogy mi ne hagyjuk magunkat becsapni, mert az Antikrisztus csodái és jelei nagyon is meggyőzőek lesznek - olyannyira, hogy ha lehetne, még a választottakat is megtévesztené.

„Íme, előre megmondtam nektek!

Ha tehát azt mondják nektek: Íme a pusztában van, ne menjetek ki! Íme a belső szobákban, ne higgyétek!”

A Jehova tanúi szerint Jézus Krisztus már visszatért erre a földre 1917-ben, és most egy rejtett kamrában húzódik meg, és onnan irányítja a világot. Szerintük mi már az ezeréves királyság időszakát éljük. A Bibliából azonban mi azt is tudjuk, hogy az ezeréves királyság idején a Sátántól elvételük a hatalma. Én azonban, ahogy napjainkban körülnézek a világban, azt látom, hogy nincs megkötözve a Sátán, vagy legalábbis túl hosszú pórázra engedték. A Jehova tanúi

azt is állítják, hogy Jézus titokban tért vissza erre a földre. Vessük azonban ezt össze azzal, amit Jézus mond a 27. versben:

„Mert ahogyan a villámlás keletről támad, és ellátszik nyugatig, úgy lesz az Emberfiának eljövetele is.“

Amire tehát itt Jézus utal, az nem egy titkos, leplezett visszatérés, hiszen olyan lesz az Emberfiának eljövetele, mint a villámlás. A villámlást pedig nehéz nem észre vennünk, nagyon is szembeötlő.

„Ahol a tetem, oda gyűlnek a saskeselyűk.“

Jézusnak ezen egy mondatára vonatkozóan több értelmezés is létezik, amelyek nagyon eltérőek, sőt helyenként szöges ellentétben állnak egymással. Egyes értelmezések szerint a tetemek azokat a holttesteket jelentik, amelyek a végső csata, az armageddóni csata után maradnak a völgyben, és azután jönnek a keselyűk, hogy a holttestekből lakmározzanak. Sőt ennek kapcsán még olyan pletykák is szárnyra kaptak, hogy a keselyűk hihetetlen módon kezdtek elszaporodni Izraelben, hogy sokkal több tojást raknak, és jelentősen növekszik a számuk. Ez persze csak szóbeszéd.

A másik értelmezése ennek az igeverznek különbözik az elsőtől. Ezen értelmezés szerint ugyanis a tetem nem más, mint Krisztus, a saskeselyűk pedig tulajdonképpen a szentek, aki odagyűlnek Krisztus köré.

Ami engem illet, én nem szeretnék részt venni a két értelmezés közt dúló vitában, mert személy szerint nem tudom eldönteni, hogy melyik is a helyesebb értelmezés, mert nem rendelkezem elég információval ehhez. Nem szégyellem tehát bevallani, hogy őszintén szólva nem tudok dönteni a kettő között. Mindkét értelmezésnek vannak gyenge pontjai, bizonyos értelemben pedig mindkét értelmezést elképzelhetőnek tartom. Ami tehát engem illet, ez ügyben egyelőre nem tudok ítéletet mondani.

*„Közvetlenül ama napok nyomorúsága utána a nap elsötétedik, a hold nem fénylik, a csillagok lehullanak az égről, és az eget tartóerői megrendülnek.
És akkor feltűnik az Emberfiának jele az égen, akkor jajgat a föld minden népe és meglátják az Emberfiát, eljönni az ég felhőin nagy hatalommal és dicsőséggel.“*

Ez kimondottan egy olyan ígerész, amellyel a Jehova tanúi nem igazán tudnak mit kezdeni. Hiszen ők váltig állítják, hogy Jézus Krisztus már visszatért a földre, egy titkos helyen tartózkodik, és már megalapította a királyságát, mégpedig rajtuk keresztül itt a földön.

„És elküldi angyalait nagy harsonaszóval, és összegyűjtik az ő választottait a négy égtáj felől az ég egyik sarkától a másik sarkáig.“

Azok, akik hiszik, hogy Jézus a szentjeit, vagyis az egyházát csak a nagy nyomorúság időszakának a végén veszi ki ebből a világból, mindenekelett erre az igeverstre építik az elképzelésüket. Tehát elküldi angyalait nagy harsonaszóval, és összegyűjtik az választottait a négy égtáj felől, az ég egyik sarkától a másik sarkáig. A baj azonban az, hogy sokan összekeverik Isten harsonáját, ami akkor szólal majd meg, amikor Isten magához gyűjti az ő népét, az ő szentjeit, a Jelenések könyvének hetedik harsonájával. Sokak szerint tehát a hetedik trombitaszó, amelyről olvashatunk a Jelenések könyvében, megfelel a nagy

harsonaszónak, Isten harsonájának, amelyet akkor hallunk majd, amikor Isten eljön az ő népéért. Ne feledjük azonban, hogy a Jelenések könyvében hét angyal fújja meg a hét trombitát, valamiféle csapásnak a hírnöke. Vagyis nem lehet ugyanaz, mint az a trombitászó, amellyel magához gyűjti Jézus a szentjeit.

Ez az ígevers tulajdonképpen három ószövetségi ígeversből épül fel, amelyek arról szólnak, hogy miután Jézus visszatér és megalapítja királyságát, Isten újra visszafogadja a zsidókat, választott népét, és visszaviszi őket a földjükre.

Az 5. Mózés 30,3-ban a következőket mondja az Ige: *„Akkor jóra fordítja sorsodat Istened, az Úr, könnyörül rajtad, és újra összegyűjt minden nép közül, amelyek közé elszórt Istened, az Úr. Ha az ég széléig – ezt vegyük észre – űzött el Istened, az Úr, még ott is összeszed, onnan is elhoz.“*

Az Ézsaiás 27,12-13-ban pedig ezt olvashatjuk: *„De titeket Izrael fiai egyenként fognak összeszedni. Azon a napon megharsan a nagykürt, és visszajönnek, akik elvesztek az asszírok földjén, és akik szétszóródtak Egyiptom földjén. Leborulnak az Úr előtt a szent hegyen Jeruzsálemben.“*

Az Ézsaiás 11,12-ben pedig azt mondja az Ige: *„Jelt ad a nemzeteknek, és összegyűjti Izrael szétszórt fiait, egybegyűjti Júda elszéledt leányait a föld négy széléről.“*

Ezekből az ószövetségi ígeversekből világosan látszik, hogy a Máté 24,31-ben, amely a nagy harsonaszóról szól, és arról, hogy összegyűjti az Ő választottait a négy égtáj felől, nem az egyház elragadtatásáról van szó, hanem arról, hogy választott népét, a zsidókat gyűjti maga köré Jézus.

„Okuljatok a fügefa példáján: amikor már zsendül az ága, és levelet hajt, tudjátok, hogy közel van a nyár. Így ti is, amikor mindezt látjátok, egyétek észre, hogy közel van Ő, az ajtó előtt.“

Vagyis, amikor látjátok ezeket a dolgokat beteljesedni: a világháborúkat, a különböző csapásokat, a földrengéseket, a hamis krisztust, akkor tudni fogjátok, hogy közel van Ő, az ajtó előtt.

Az Igében a fügefa Izrael népének a képe. Egyesek azonban úgy értelmezik ezt az ígeverset, hogy *„okuljatok a fügefa példáján, amikor már zsendül az ága, és levelet hajt, tudjátok, hogy közel van a nyár“*, hogy Izrael népnek az újjászületése az utolsó jel. Személy szerint úgy gondolom, hogy ez már egy kicsit erőltetett, Jézus itt egyszerűen azt mondja nekünk, hogy amikor látjuk azokat a jeleket, amelyeket a korábbiakban elmondott, akkor vegyük észre azt, hogy Ő már közel van. Ugyanúgy, ahogy a fákon is érzékelhető már, hogy közel van a nyár. Majd hozzáteszi:

„Bizony nem múlik el ez a nemzedék, míg mindez meg nem történik.“

Természetesen arra a nemzedékre utal, amely látni fogja azokat a jeleket, amelyeket a korábbiakban említett.

„Az ég és a föld elmúlik, de az én beszédeim nem múlnak el. Azt a napot viszont – és ez nagyon fontos, mert erről szól a fejezet hátralevő része –, vagy azt az órát, senki nem tudja, sem az ég angyalai, sem a Fiú, hanem csak az Atya egyedül.“

Senki nem tudja, hogy melyik napon, és melyik órában következik ez majd be, vagyis mindazok, akik váltig állítják magukról, hogy ők márpedig tudják, hazudnak, és hamis próféták.

„Ahogyan Noé napjaiban történt, úgy lesz az Emberfia eljövetele is.

Mert amiképpen azokban a napokban az özönvíz előtt, ettek, ittak, házasodtak és férjhez mentek, egészen addig a napig, amelyen Noé bement a bárkába, és semmit sem sejtettek, míg el nem jött az özönvíz, és mindnyájukat el nem sodorta, úgy lesz az Emberfiának eljövetele is.“

Ugyanúgy, ahogy Noé napjaiban sem sejtették az emberek, hogy az özönvíz vár rájuk, Noéra pedig nem hallgattak, és csak éltek tovább az életüket, ugyanígy lesz most is. Csak akkor eszmélnek majd föl, amikor Jézus Krisztus visszatér. Noé idejében az embereket teljes meglepetésként érte az özönvíz, ugyanígy lesz ez Jézus Krisztus második eljövetelekor. Az embereket ez is teljes meglepetésként éri majd.

„Akkor ketten lesznek a mezőn: Az egyik felvétetik, a másik otthagyatik, két asszony örül a kézimalommal: az egyik felvétetik, a másik otthagyatik.“

Erre az ígérésre vonatkozóan ismét két különböző magyarázat létezik. Az egyik értelmezés szerint azok, akik hirtelen eltűnnek, azért tűnnek el, hogy megítéltessenek, vagyis ők a szerencsétlenek, akik pedig ott maradnak, azok a szerencsések.

A másik elképzelés szerint ez a rész az elragadtatásról szól, vagyis azok, akik hirtelen eltűnnek, azok elragadtatnak, hogy Istennel legyenek; vagyis ők az áldottak, azok pedig, akik a földön maradnak, megítéltetnek majd.

Valójában mindkét elképzelés mellett szólnak érvek. A rendelkezésre álló információk alapján azonban nem tudok teljes bizonyossággal az egyik vagy a másik mellett dönteni.

„Vigyázzatok tehát, mert nem tudjátok, hogy melyik órában jön el a ti Uratok!“

Vigyázzunk tehát, mert nem tudjuk sem a napot, sem az órát, és bizony nagyon sokan meglepődnek majd.

„Azt pedig jegyezzétek meg: ha tudná a ház ura, hogy melyik órában jön a tolvaj, virrasztana, és nem hagyná betörni a házába.

Ezért legyetek ti is készen, mert abban az órában jön el az Emberfia, melyben nem is gondoljátok.

Ki tehát a hű és okos szolga? Akit azért rendelt szolgálói fölé az Úr, hogy kiadja nekik az eledelt idejében?

Boldog az a szolga, akit ilyen munkában talál az Ura, amikor megjön.“

Milyen munkában tehát? A szolgálatban - másokat szolgálva, másokat segítve.

„Bizony mondom néktek, hogy egész vagyona fölé rendeli őt. Ha pedig a gonosz szolga így szólna szívében: Késik az én Uram, és szolgatársait verni kezdené, és együtt enne és inna a részegekkel: megjön annak a szolgának az ura azon a napon, melyen nem várja, és abban az órában, amelyben nem is gondolja, akkor kettévágatja, és a képmutatók sorsára juttatja. Ott lesz majd sírás és fogcsikorgatás.“

Veszélyes dolog azt gondolni, hogy az Úr késik. Vigyázzunk, mert nem tudhatjuk sem a napot, sem az órát. Óvakodjunk attól, hogy bizonyos eseményekhez kössük Jézus Krisztus második eljövetelét. Egyesek azt mondják, hogy az Úr addig nem jön el, amíg nyilvánvalóvá nem válik, hogy ki az Antikrisztus, vagy amíg véget nem ér a nagy nyomorúság időszaka. Legyünk óvatosak! Jézus azonban egyértelműen megmondja nekünk, hogy nem tudhatjuk, hogy mikor tér vissza. Vigyázzunk, mert ha azt gondoljuk, hogy biztosan késik az Úr, még biztosan nem tér vissza, hajlamosakká válunk arra, hogy ellustuljunk. Annak megértése azonban, hogy nem tudhatjuk, mikor tér vissza az Úr, arra ösztönöz bennünket, hogy mindig készen álljunk, és hogy hűségesen szolgáljuk Őt.